

Tredjepristagare gymnasiet 2017

Författare: Anna Norrby Andersson

Skola: Katedralskolan i Uppsala

Motivering: Gripande, fantasifullt och läskigt om alkoholen och berusade vuxna sedda ur ett litet barns perspektiv. I en rapp och fin inre dialog mellan flickan och hennes imaginära räddare gestaltas hur flickan försöker bemästra en omöjlig tillvaro.

På andra sidan soffan

Flickan sitter hopkurad bakom soffan. Monstren finns på andra sidan. De ryter, de klöser, de spottar eld. De vill slita upp henne i knät och studsa runt henne så att lockarna guppar, de vill sluddra komplimanger till hövdingmonstret och banka flickan hårt på huvudet. Allt flickan har till försvar är en liten superhjärte i plast. Manteln har brutits av och S:et utsuddat efter många år av svettiga barnhänder. Så egentligen är det bara en plastfigur av en man med kalsongerna utanpå triksåerna.

Monstren vet inte att hon sitter där. Hövdingmonstret sa åt henne att gå och lägga sig för längesedan, men hon vet att han bara väcker henne igen, och bär ut henne till de andra monstren så att de kan klappa och skratta. Så hon satte sig bakom soffan i stället.

Men nu måste hon gå på toa.

"Vad ska vi göra?" viskar hon till superhjälten.

Krypa? föreslår han. Hon skakar lätt på huvudet.

"De kommer se mig."

Flyga?

"Det är det bara superhjältar som kan." Då har superhjälten inga fler förslag.

Flickan sitter kvar i hörnet bakom soffan, bredvid den vissnande krukväxten. Monstren har börjat sjunga, en hemsk visa. Den påminner om någonting flickan har hört en gång, på radio, men förvriden.

Dä finnsh ingen shom tar en...

Superhjälten håller för öronen. Vi måste stoppa dem, viskar han. Flickan håller med.

"Men hur?"

...man är kung kung kung i baaareen...

Du vet allt det där på bordet? Flaskorna och glasen och burkarna?

”Ja...”

De är trolldryckerna som gör dem till monster. Du måste förstöra dem, berättar Superhjälten.

...det är någe som man verkligen vet...

Flickan kikar över kanten. Mycket riktigt är bordet fullt av flaskor och glas och burkar. Det märks att de är trolldrycker, för de kommer i glasflaskor med kork på. Fast vissa av burkarna ser ut som läsk och det förstår hon inte.

”Vi måste distrahera dem.” Flickan och superhjälten ser bekymrade på varandra. Någon måste offra sig.

Jag gör det, bestämmer sig superhjälten till slut. Jag kan ju flyga.

”Men...”

Det är sånt som superhjältar gör, säger han.

Så lyfter han näven i vädret. Trots att han inte har någon mantel, eller något S.

Fast han har ju faktiskt kalsongerna utanpå, påminner sig flickan. Med raketfart susar han om den döende krukväxten, rätt förbi ett monsterhuvud och med ett KRAS som får världen att skaka snurrar han igenom fönsterrutan.

VAD FAN VAR DET?! Vrålar monstren och rusar upp och bort.

Flickan handlar snabbt, hoppar fram bakom soffan och griper tag i närmsta flaska. Den döende växten behöver vattnas. Men kommer inte trolldrycken göra den till en stor, köttätande amazonasväxt? Nej, trolldrycken fungerar bara på människor, bestämmer hon.

Hon ser blodröda och kissgula trolldrycker, de luktar som tvålpumparna vid matsalen, ska snart sjunka ner i jorden och bli brunt. Flaskhalsen är klabbig när hon griper tag i den. Alla häxbrygder ska bort, ingen ska förgifta monstren mer. Hon smyger bort till växten, tippas den mörkgröna flaskan.

Långa hårda klor griper tag i hennes arm. Bakom sig hör hon ett monstervrål.